НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 3

Поверніть, будь ласка

LinguAula

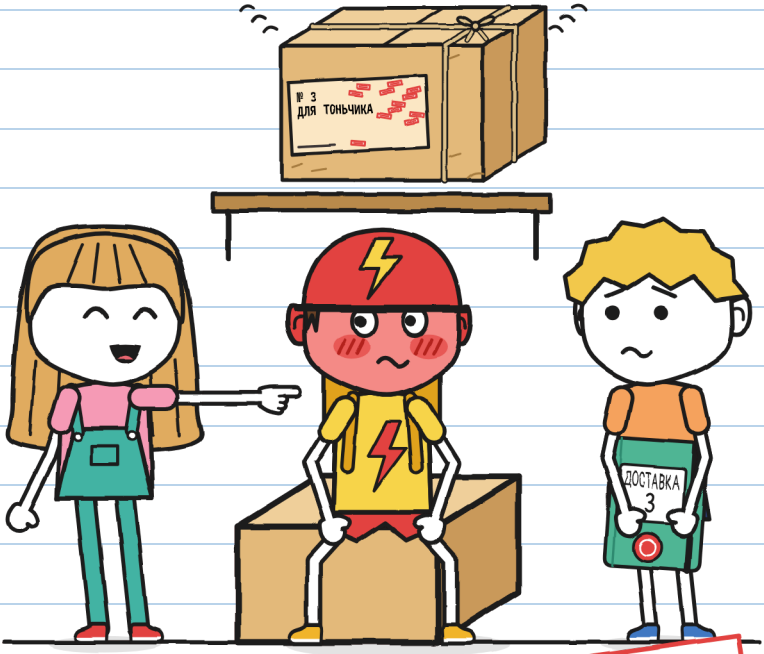

(зошит Гуні)

РОЗМІР M
Середній рівень · 9+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 3

Поверніть, будь ласка

Текст та ілюстрації: LinguAula

РОЗМІР M · Середній рівень · 9+

Українська версія: LinguAula

Перше видання: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

Третя книжка серії. Попередні: «Ця посилка кусається» й «Не відкривати до грому».

LinguAula

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

Жоден кур'єр не постраждав, поки я писала цю книжку. Почервонів один. —Ю.

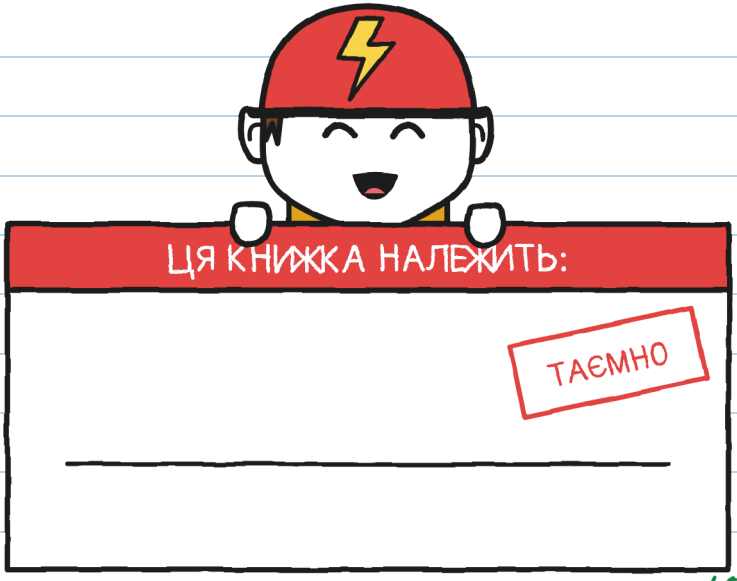

І я читаю її першою. —Ю.

Якщо знайдеш, поверни. Будь ласка.

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці: справжні посилки назад не літають. Якщо в тебе справжній велосипед, слухайся сторінки 76. —Ю.

ХТО Є ХТО

Гуні. Кур'єр по суботах. Малює те, про що його ніхто не просив. Це його зошит.

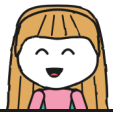

Юля. Пише зеленим і підписується Ю. Завжди знає, як допомогти. У цьому й проблема.

Тоньо. Розвозить для БЛИСКАВКИ на велосипеді. За десять хвилин або безкоштовно. Червоніє частинами.

Мара. Власниця «Неможливих доставок». Носить відьомський капелюх. Знає більше, ніж каже.

Зоя. З БЛИСКАВКИ. Найшвидша. Вигадує прізвиська.

Бруно. З БЛИСКАВКИ. Один раз проколов колесо. Два роки тому.

Посилка No 3. Дзвенить, коли її ворушать. На етикетці написане лише ім'я.

R. Надсилає посилки, які ніхто не може доставити. Імені ніхто не називає.

ЗОШИТ ДОСТАВОК 3
Гуні

ТАЄМНО.

«Таємно» означає, що я читаю першою. І нікому не розповідаю. —Ю.

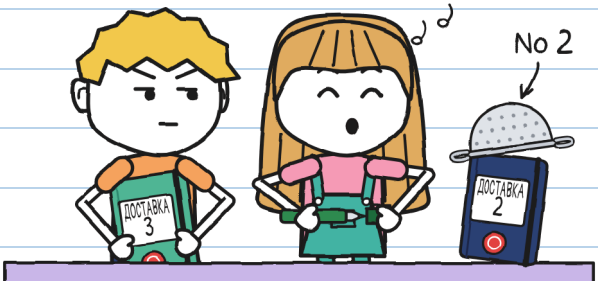

Зошит No 2 закінчився за одну грозу. Цей зелений, із печаткою крамниці. Починати його збирався я. Почала Юля.

Я почала, щоб допомогти. Нема за що. —Ю.

Я не просив допомоги. З Юлею це не має значення.

РОЗДІЛ 1

Дзінь

У крамниці Мари лежать посилки, які ніхто не зміг доставити. Вони стоять на полиці. Їх було двадцять. Ми з Юлею доставили дві: драконяче яйце й насіння, що бігало. Залишилося вісімнадцять.

Тієї ночі, коли була гроза й ми вже збиралися додому, одна з посилок задзвеніла.
Дзінь.

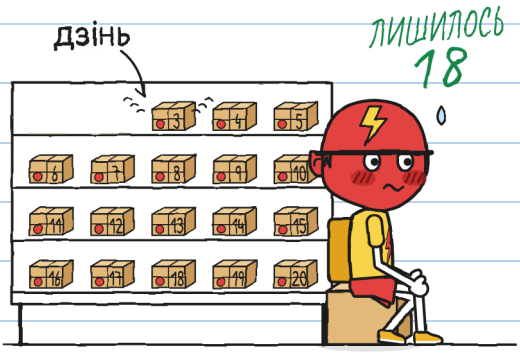

Це була No 3. А Тоньо, який розвозить за десять хвилин, став кольору шолома.

Повернені на світанку летять назад на свою полицю, якщо немає підпису. Годиться лише підпис того, хто отримує посилку. На етикетці, чорнилом, що не стирається. R. — відправник: той, хто їх надсилає.

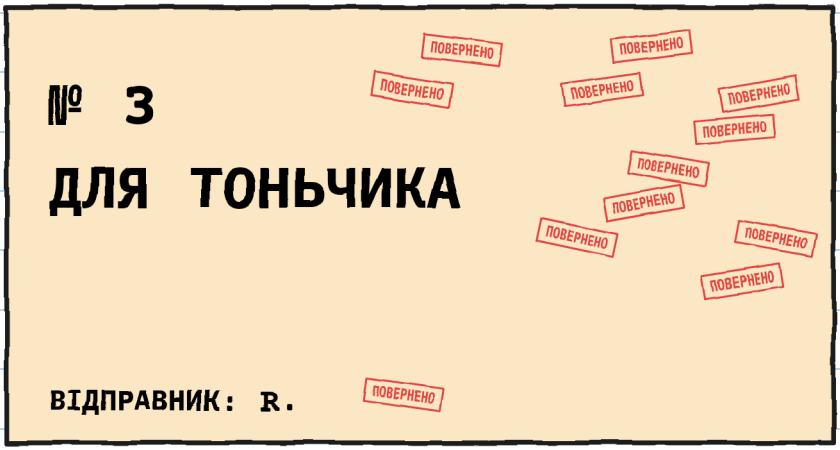

Юля почала читати етикетку:

— Для То...

І закрила рота. Юля ніколи не замовкає на півслові. Я глянув на Тоньо: він червонів.

Я прочитала її наполовину. Другу половину проковтнула. —Ю.

Бувають люди, що червоніють раптово. Тоньо — ні: Тоньо червоніє частинами. Я це записав.

ЧЕРВОНОМІР ТОНЬО

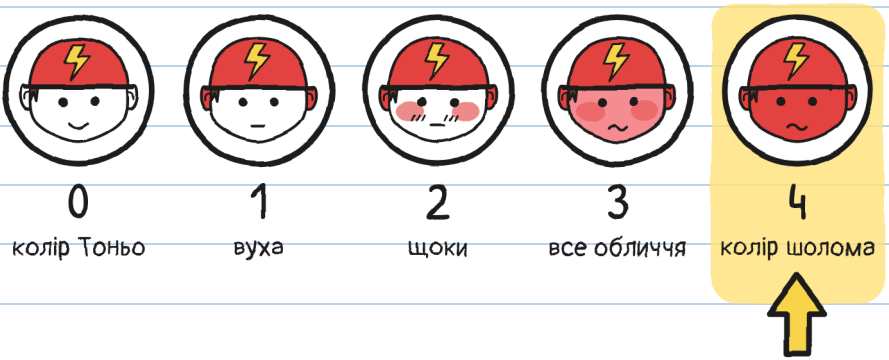

— Ця посилка може зачекати, — сказав Тоньо, дуже поспіхом. — Вона ж роками чекає, так? Тож ще один день. Або десять. БЛИСКАВКА не поспішає.
Я вперше чув, щоб хтось із БЛИСКАВКИ таке казав.

Тієї ночі: 4. Я б записала це червоним. У мене тільки зелений. —Ю.

— Сьогодні вночі нічого не відкриваємо, — сказала Мара. — І до полиці без дозволу не торкаємося.

Ніхто не торкався. Дзінь пролунав знову.

Дзінь.

— Це двері! — сказала Юля.

Коли я чогось не розумію, я складаю список.

ПІДОЗРЮВАНІ ПО СПРАВІ «ДЗІНЬ»

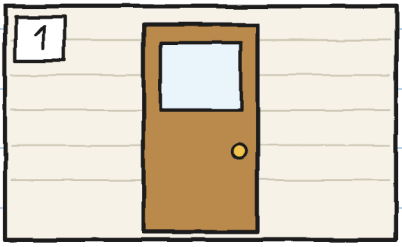

двері

велосипед Тоньо

гумова жабка

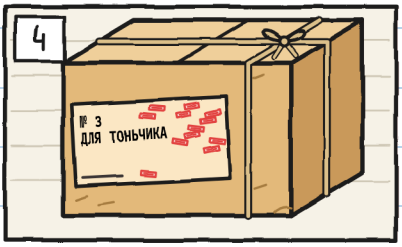

No 3

Жабка невинна. Я її знаю. —Ю.

Я вийшов на тротуар перевірити звуки. Дощ уже перестав.

Відчинив і зачинив двері: скріп. Подзвонив у дзвінок велосипеда Тоньо: ДРРРИНЬ! Стиснув жабку: піск.

Усередині Юля хитала пальцем: ні. Жоден не дзвенів так.

Я зайшов. Тоньо заворушився, сидячи у своїй коробці.

Дзінь.

Я присів. Коробка Тоньо стояла впритул до ніжки полиці.

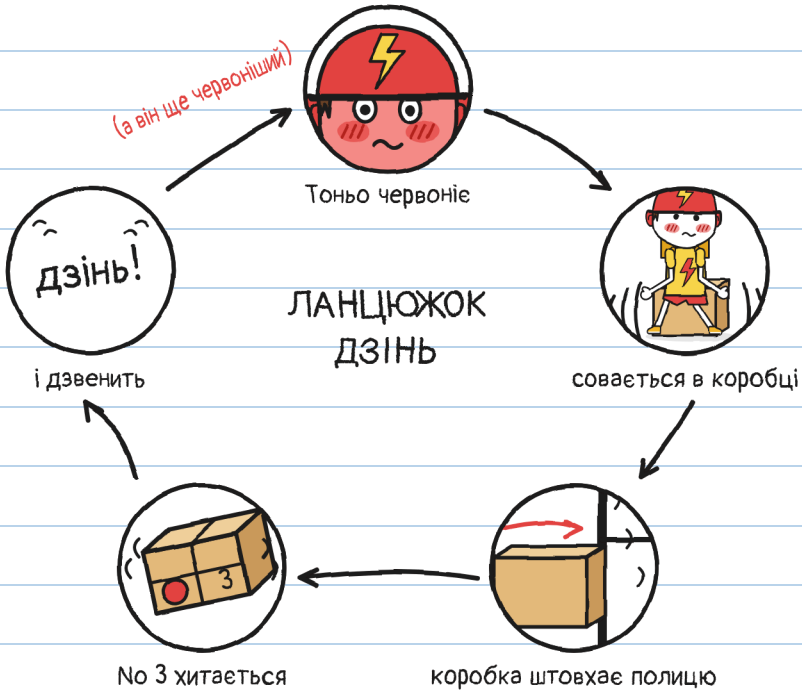

Це була не магія. Це був Тоньо. Усередині No 3 щось дзвенить, коли посилку ворушать.

Як я. –Ю.

Тоньо вирішив сидіти нерухомо. Його вистачило ось на стільки:

Це було просто запитання. Запитання полиць не штовхають. —Ю.

А це — штовхнуло.

— Це був я, — сказав Тоньо, дивлячись на свої кросівки. — Малим.

Він сказав це так тихо, що жабка почула краще за мене.

Юля розкрила рота. Їй хотілося поставити багато запитань. Вона глянула на Тоньо, який усе дивився на свої кросівки. І закрила рота.

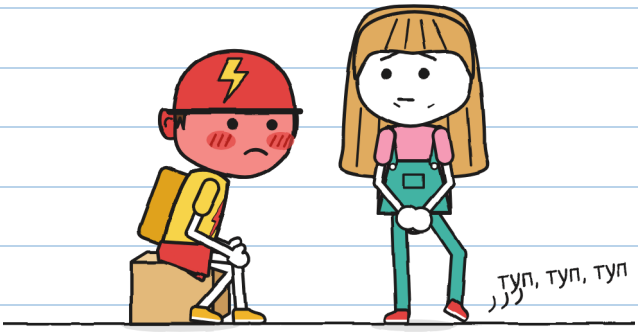

— Більше не питаю, — сказала Юля.

Це їй дорого коштувало. По нозі було помітно.

Запитань, яких я не поставила: дев'ять. Вони в мене записані. —Ю.

— А чому ви її ніколи не віднесли? — запитав я в Мари.

— Дванадцять разів я її носила. Подивись на етикетку: ні вулиці, ні номера будинку, ні прізвища. Я пробувала з усіма Тоньчиками, яких знайшла.

ТОНЬЧИКИ МАРИ

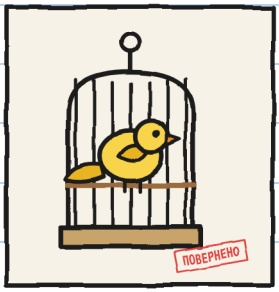

1. Канарка.
(Наступила на етикетку. Не рахується.)

2. Дон Антоніо, ~~71~~ рік.
(«Мені б хотілося».)

3. Човен на каналі.
(Рук немає.)

— А Тоньо? — запитала Юля.

— Коли я востаннє намагалася її доставити, Тоньо я ще не знала, — сказала Мара й подивилася на нього.

— А як його звали малим, мені ніхто не казав.

Мара дістала з-під прилавка фіолетову хустку. Накрила No 3, як клітку папуги, коли він спить. Потім відсунула коробку Тоньо на дві п'яді від полиці.

— Ось так. Тепер можеш крутитися скільки завгодно.

Тоньо міг піти. Велосипед стояв біля дверей. За десять хвилин він міг бути на іншому кінці району. Він знову сів.

Не знаю чому. Записую все одно. У його коробки немає спинки, тож я намалював йому одну.

Спинки тобі ніхто не замовляв. —Ю.

Коли зачиняли крамницю, Тоньо залишився останнім, застібаючи шолом.

— Маро. Завтра прийду поговорити про це.

Але наодинці.

— Ці двоє — з крамниці.

Тоньо глянув на нас.

— Ці — добре. Але нікого з БЛИСКАВКИ.

Дзінь уже мав господаря: Тоньо. Лишалося дізнатися, чи хоче він цю посилку.

Я вже знаю, як йому допомогти. —Ю.

Саме це мене й турбує.

РОЗДІЛ 2

Я не казав «так»

По неділях крамниця не працює. Мара залишила жалюзі напівпіднятими й повісила табличку: ЗАЧИНЕНО (крім тебе).

Тоньо прийшов об одинадцятій. Перш ніж зайти, він глянув на вулицю ліворуч і праворуч, як перед тим, як переходити дорогу. Нікого з БЛИСКАВКИ не було.

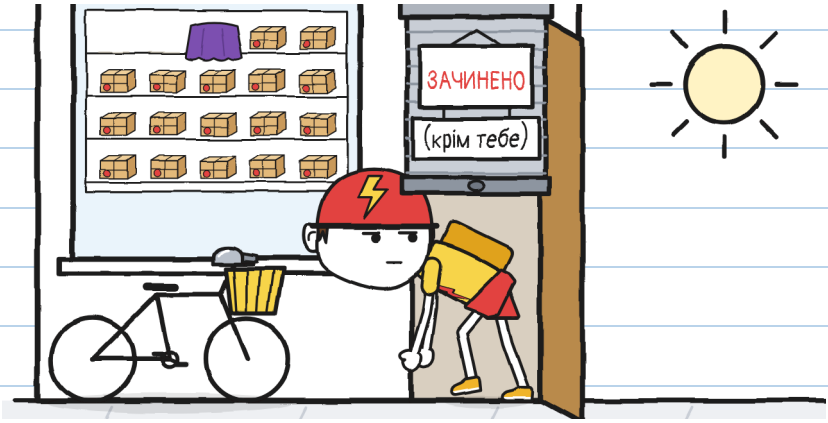

Ми прийшли о пів на одинадцяту. Про всяк випадок. —Ю.

Мара поставила No 3 на прилавок. Зняла хустку. Заговорила так, ніби читала оголошення:

— Посилка номер три. Для Тоньчика. Це ви?

— Було.

— Мені цього досить. Ви її хочете?

Тоньо подивився на коробку. Коробка нічого не сказала.

— Я не казав «так».

— І «ні» ви теж не казали.

— Я казав, що не казав «так».

Три фрази, щоб не підписувати. Я їх порахувала. —Ю.

Тоньо схопив коробку так, як хапають гарячий ківшик. Зважив її. Покрутив. Підніс до вуха й трохи потряс.

Дзінь.

Він швидко її відпустив.

— А якщо він забере її додому? — сказала Юля. — Якщо посилка ночує вдома в Тоньо, вона вже доставлена. Це логічно.

— Штамп повернення працює не за логікою, — сказала Мара. — А за чорнилом.

ЧИ ЦЕ ВВАЖАЄТЬСЯ ДОСТАВКОЮ?		
	Подивитися на неї	НІ
	Схопити її	НІ
	Забрати додому	НІ
	Підписати етикетку чорнилом, що не стирається	ТАК

Штамп і я думаємо по-різному. —Ю.

— Юле, Гуні: ця доставка ваша, — сказала Мара. — Як і та, із громом. З трьома умовами.

Вона порахувала їх на пальцях:

1. Ви не відкриваєте коробку. Етикетка лишається приклеєною.
2. Ню З виходить із крамниці, лише якщо Тоньо попросить.
3. Підписує той, хто отримує, якщо хоче. Без підпису посилка на світанку повертається. Нічого не сталося.

— А якщо він не захоче ніколи? — запитала Юля.

— То ніколи.

«Ніколи» — не дата доставки. —Ю.

Тоньо довго мовчав. Юля засікла час: чотири хвилини. Для БЛИСКАВКИ це майже півдоставки.

— Беру її з собою, — сказав нарешті Тоньо. — Закриту. Подумати. Поки що.
— Це просите ви? — запитала Мара.
— Прошу я.

Я записав, як виходить No 3. Так ніхто не міг сказати інакше:

ЛИСТОК ВИДАЧІ

- [x] Коробка: закрита
- [x] Етикетка: приклеєна
- [x] Просить: Тоньо
- [ ] Підпис: ще ні

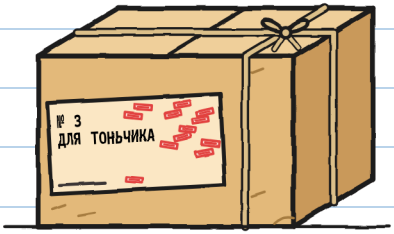

Надворі Тоньо поклав No 3 у кошик свого велосипеда. Коли він його відпустив, воно задзвеніло: дзінь.

Він дивився на кермо, де в нього дзвінок БЛИСКАВКИ. Здавалося, він щось згадав.

— Що? — запитала Юля.

— Нічого.

Тоньо пішов пішки, ведучи велосипед у руці. Він ніколи не ходить пішки.

Це «нічого» було «чимось». Треба йому допомогти. —Ю.

Від дверей я побачив два велосипеди БЛИСКАВКИ, що стояли на розі.

— Тоньо! Що в тебе в кошику? — гукнула дівчина з косою до пояса.

— Доставка.

— Для кого?

— Для клієнта.

Він не збрехав. Перш ніж відповісти, повернув коробку: етикеткою до себе. БЛИСКАВКА не могла її прочитати.

Тепер розумію, що значить «нікого з БЛИСКАВКИ». –Ю.

Тієї ночі я залишив жалюзі у своїй кімнаті піднятими. Я живу навпроти крамниці: якщо No 3 повернеться, я це побачу.

— Гуні? — сказала мама з коридору. — Чому ти не спиш?

— Стежу за посилкою.

— А. Ну добре. Але стеж у піжамі.

Я теж хотіла стежити. Моє вікно виходить у двір. —Ю.

На світанку No 3 було чутно ще до того, як його стало видно.

Дзінь, дзінь, дзінь.

Воно линуло над дахами, не поспішаючи, дзвенячи, як візок із морозивом. Засвітилися три вікна. Загавкав пес. No 3 влетів у віконце над дверима, те, яке Мара залишає відчиненим саме для цього.

Після школи ми пішли до крамниці. No 3 був на своїй полиці. На ньому був ще один штамп: тринадцятий.

— Це не покарання, — сказала Мара. — Це правило. Ніхто не підписав, тому вона повертається.

Тринадцять штампів. Так скоро коробки не буде видно. —Ю.

Тоньо прийшов о п'ятій двадцять, після своєї доставки. Він не питав про повернення No 3. Тим ранком він чув, як вона пролітала над його будинком.

Цього я не бачив. Мені розповів він:

ЩО РОЗПОВІВ МЕНІ ТОНЬО

— Я залишив її на килимку. Усю ніч.

— А чому не заніс до хати? — запитала Юля.

— Удома й так досить людей, які мене так називають.

— Одним підписом усе владнається, — сказала Юля, коли Тоньо пішов. — Одним-єдиним. Це дві секунди. Я виміряла на своєму.

Я відкрив зошит. «Зелений не закриє моєї фрази», — подумав я. Я написав ручкою, сильно натискаючи:

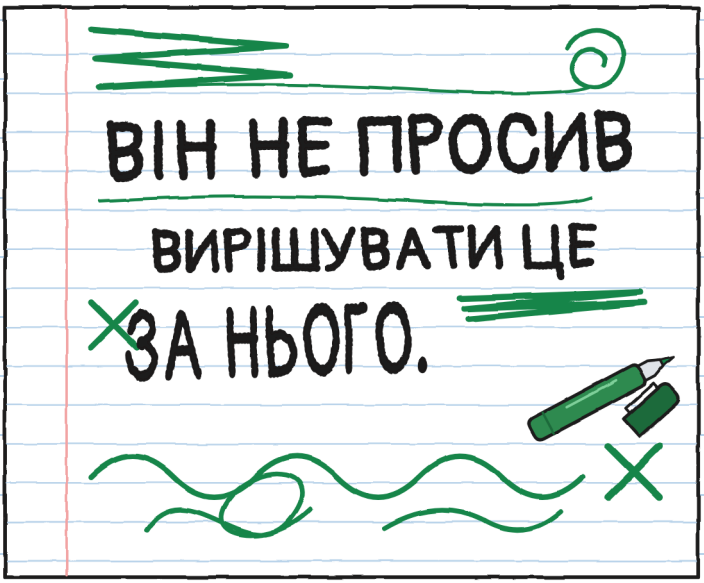

Я прочитала. Не згодна. Поки що. —Ю.

У мене є інша ідея. Не дивись на мене так. —Ю.

РОЗДІЛ 3

Автографи

У вівторок, після школи, на тротуарі перед крамницею стояв стіл. На ньому була жовта скатертина до самої землі і табличка Юлиним почерком. Посередині — горбок, накритий скатертиною.

— Це пюпітр: підставка, щоб зручно розписуватися, — сказала Юля. — Я збираю автографи.

— Відколи ти збираєш автографи?

— З учора.

На пюпітрі лежав аркуш із рядками. Унизу — віконечко, вирізане ножицями. У скатертини було таке саме, якраз під ним.

Я підняв куточок скатертини. Пюпітром був No 3, покладений набік. Крізь віконечка було видно його етикетку, повернуту догори.

ЯК ЦЕ ПРАЦЮЄ

1. Аркуш із віконечком.

2. Скатертина з отвором.

3. Етикетка No 3, тією частиною, де порожньо.

4. Хто розписується у віконечку... розписується на етикетці.

— Моїм маркером, — прошепотіла Юля, у захваті. — Чорнило, що не стирається. Завтра No 3 не повернеться. Тоньо дізнається, коли ми покажемо йому посилку. Сюрприз!

— Тоньо не просив, щоб No 3 виносили з крамниці, — сказав я. — Умова друга.

— Він ще буде вдячний.

— А Мара?

— Розмовляла по телефону. Я сказала, що це стіл для автографів. І це правда.

— А пюпітр?

— Про це вона не питала.

Я нагадав їй про Флору й восьму насінину: Юля не дала Флорі підписати завчасно.

— Це не те саме. Та доставка була неповна. А це — скорочений шлях: коротша дорога.

— Тоді роби ти. Я — ні.

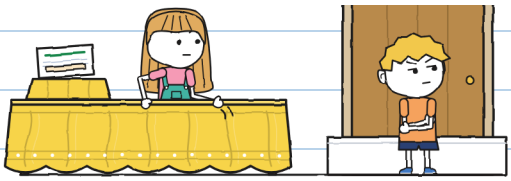

Він сів на сходинку. Дуже гідно. Нічим не допоміг. —Ю.

БЛИСКАВКА проїжджає нашою вулицею о п'ятій десять. Їх троє, один за одним.

КАРТКИ БЛИСКАВКИ

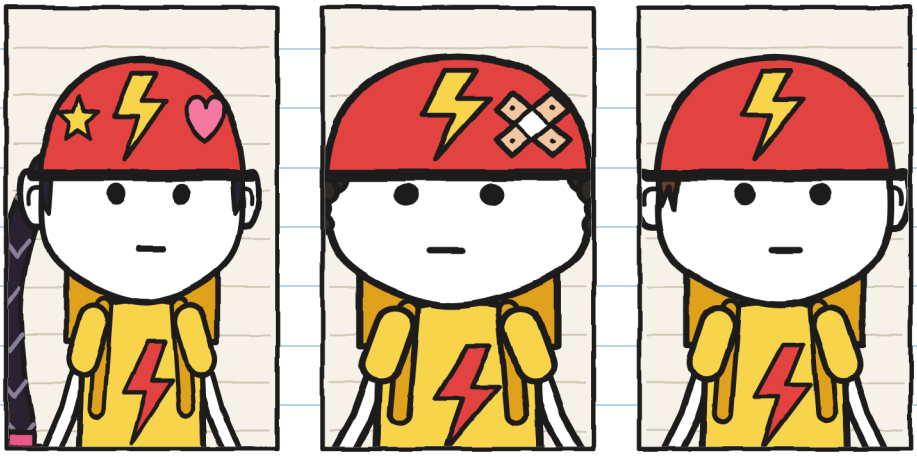

ЗОЯ, «Ракета»:
~~найшвидша.~~
Вигадує прізвиська.

БРУНО, «Прокол»:
~~один раз проколов колесо.~~
Два роки тому.

ТОНЬО:
~~без прізвиська.~~
Поки що.

— Автографи? Наші? — сказала Зоя. Загальмувала й зійшла з велосипеда.

У них ще ніхто ніколи не просив автографа. Тому й спрацьовує. —Ю.

Зоя розписалася першою, із зірочкою в літері «о». Бруно написав «Бруно». Зоя закреслила це й написала «Прокол».

— У БЛИСКАВЦІ прізвиська не знімають, — пояснив мені Бруно, не ображаючись. — Я один раз проколов колесо.

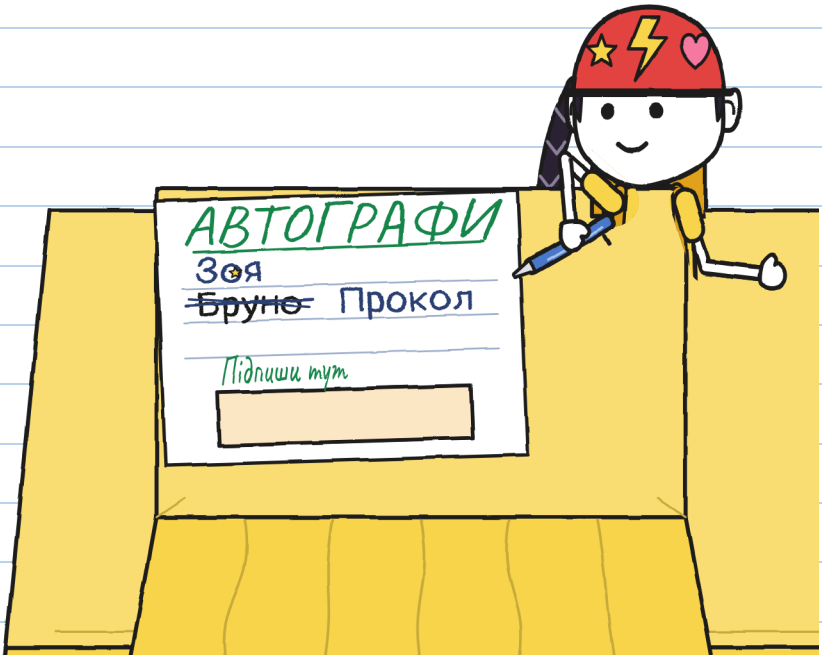

Тоньо сидів на велосипеді. Дивився на стіл так само, як у неділю дивився на No 3.

— Твоя черга, Тоньо, — сказала Юля. — Тут унизу, в рамці. Це почесне місце.

І дала йому свій зелений маркер.

Автограф у Тоньо просили вперше. Він зліз з велосипеда й випростався.

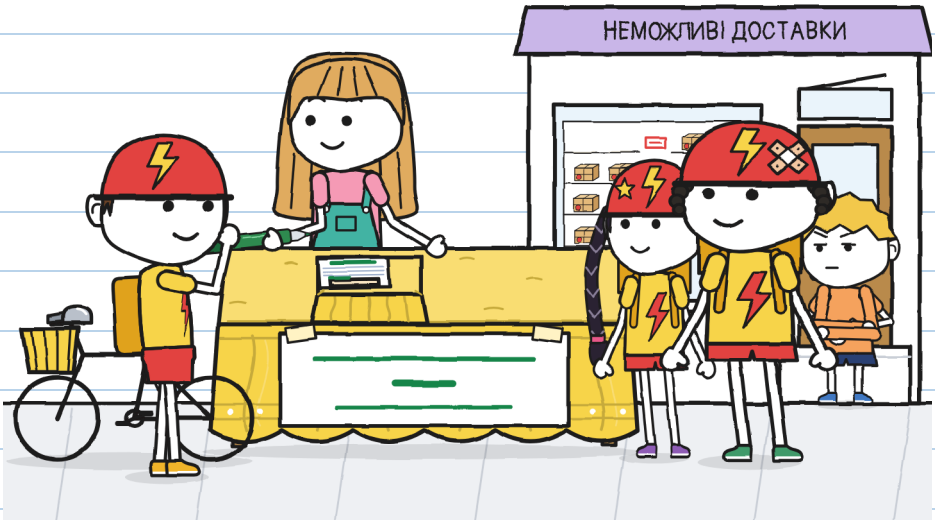

Зі сходинки я бачив усе. «Це не моя справа», — думав я. І мовчав.

Я підвівся.

— Тоньо, зач...

Я спізнився. Тоньо різко присунув пюпітр, щоб розписатися. Під скатертиною щось задзвеніло раніше за моє застереження:

Тоньо підняв скатертину.

— «Для То-нь-чи-ка», — прочитала Зоя повільно, як читають нагороду.

— Тоньчика? — сказав Бруно й засміявся.

Зоя не засміялася. Зоя думала.

Тоньо не закричав. Він повільно закрив маркер ковпачком і поклав його на аркуш. Непідписаний.

— БЛИСКАВКА пасток не підписує.

Він узяв велосипед за кермо й пішов пішки. Ніхто за ним не пішов.

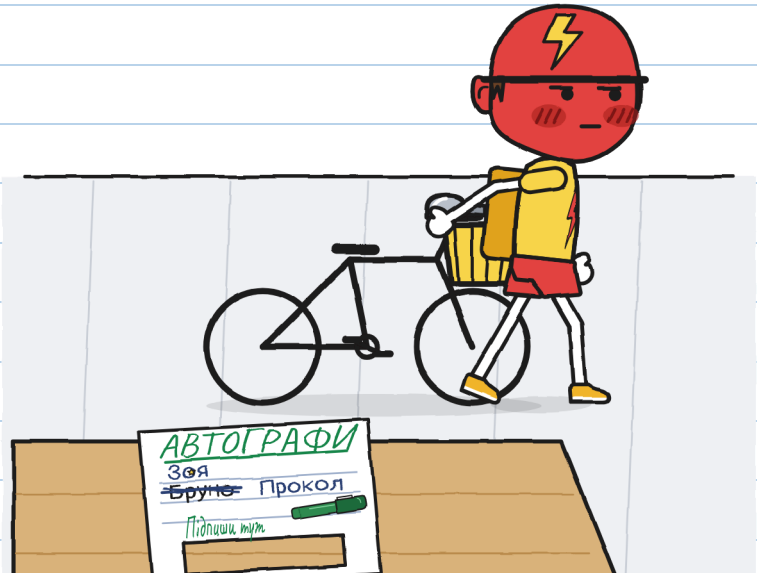

Він був кольору шолома. Але це не був червоний від сорому. Це був червоний від гніву.

На червономірі немає цифри для цього. —Ю.

Мара вийшла з фіолетовою хусткою. Не питала, хто виніс посилку: глянула на порожнє місце на полиці, глянула на стіл і глянула на Юлю.

Накрила No 3 і підняла на руки.

— Ця посилка не доставлена, — сказала вона Зої й Бруно. — А що написано на етикетці — справа Тоньо.

Вони поїхали, не подзвонивши.

Я допоміг Юлі прибрати: скатертина, табличка, аркуш із двома підписами й діркою. Я не сказав «я ж казав». І не сказав «нічого страшного», бо страшне було.

— Ти нічого не робив, — сказала вона.

— Я попередив пізно. Міг попередити раніше. Або зателефонувати Марі.

Потім Юля зайшла й без жодної допомоги все розповіла Марі: віконечко, скатертину, полицю, телефон.

— Розповідати Тоньо будеш ти, — сказала Мара.

У середу Тоньо проїхав о п'ятій десять і не загальмував. О п'ятій двадцять проїхав знову. Утретє Юля вже стояла посеред тротуару з папірцем.

ВИБАЧЕННЯ

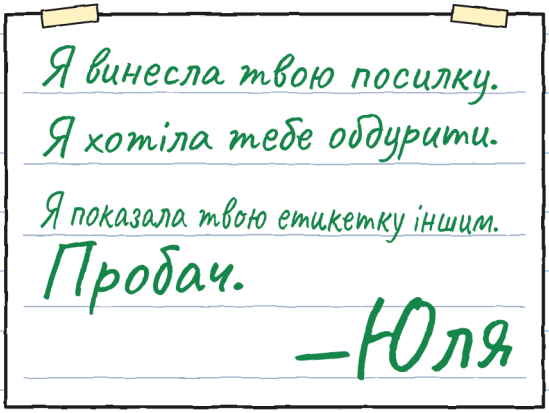

Тоньо прочитав папірець, не злазячи з велосипеда.

— Добре. Я прочитав.

— Ти мені пробачаєш?

— Я сказав, що прочитав.

Того вечора Тоньо до крамниці не прийшов. Його коробка лишилася порожньою.

Я підписалася повним ім'ям. Це мінімум. —Ю.

РОЗДІЛ 4

Маленький велосипед

У четвер Тоньо зайшов у крамницю, не дивлячись на вулицю ліворуч і праворуч. Під пахвою він ніс велосипед.

Це був не його. Або його: тодішній, із дитинства.

— Із неділі в мене в голові дзінь, — сказав Тоньо. — Здається, я впізнаю цей звук. Хочу перевірити, чи добре пам'ятаю.

— Хочу відкрити посилку. Не тут. Там, де немає вітрини.

Мара повела нас у підсобку, у задню кімнату.

— Відкривати, щоб подивитися, — не підписувати, — сказала вона. — Без підпису на світанку повернеться.

— Можна мені лишитися? — запитала Юля.

Саме запитала.

Тоньо довго не відповідав.

— Якщо нічого не чіпатимеш.

— Ні коробки, ні теми.

Тоньо розв'язав мотузку. Усередині був газетний папір, такий старий, що рвався сам. А між папером...

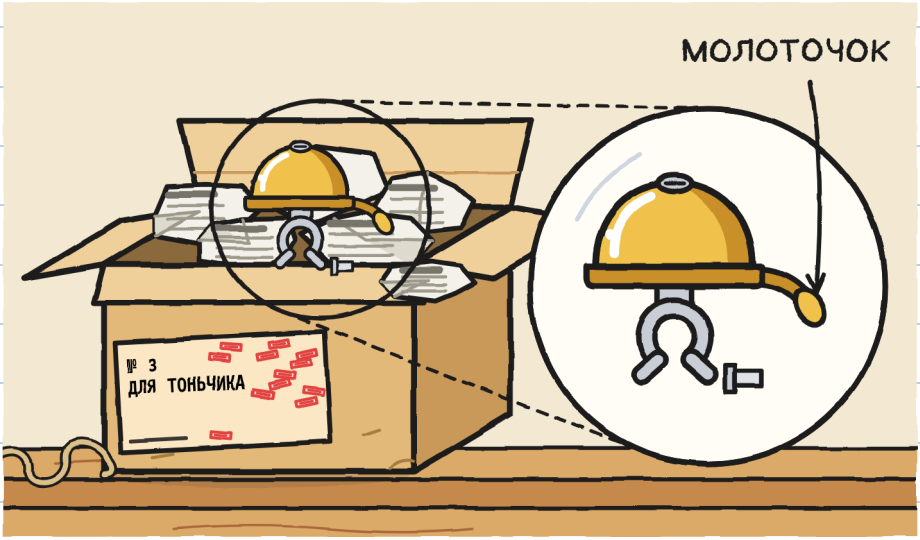

Велосипедний дзвіночок. Маленький, золотистий, із молоточком на пружинці: досить струсити, щоб він задзвенів.

No 1 кусався. No 2 бігав. No 3 тільки дзвенить.

Ні дракона, ні лап. Дзвіночок. Мені подобається. —Ю.

Під ним була записка, складена вчетверо.

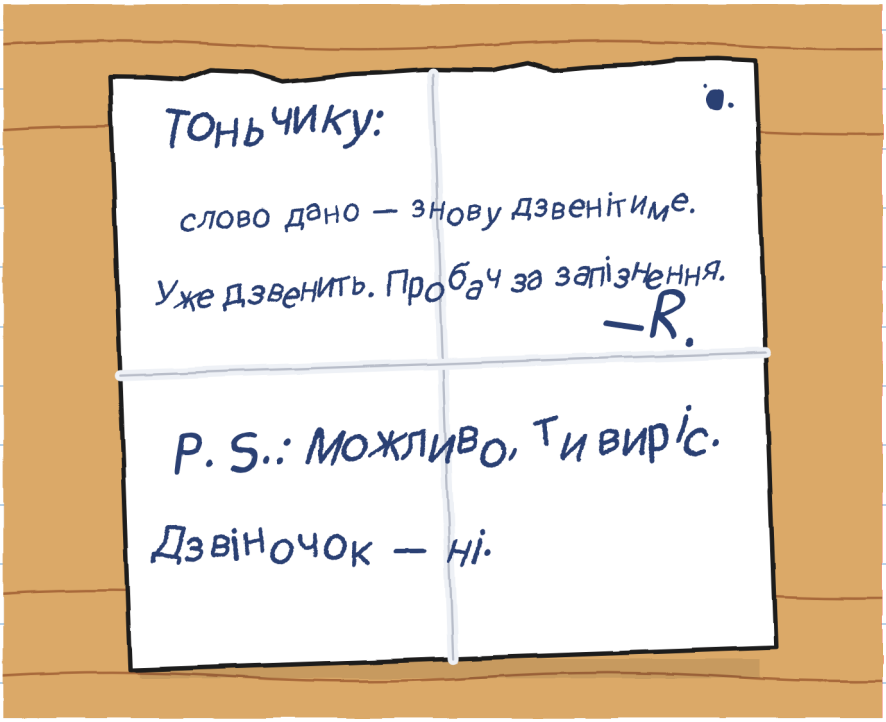

Тоньо двічі її прочитав.

— Який поганий почерк, — сказав він. І більше нічого, довго.

R. виконує обіцянки із запізненням. Так сказала Флора. А НАСКІЛЬКИ — не сказала. —Ю.

Тоді Тоньо поставив маленький велосипед на стіл.

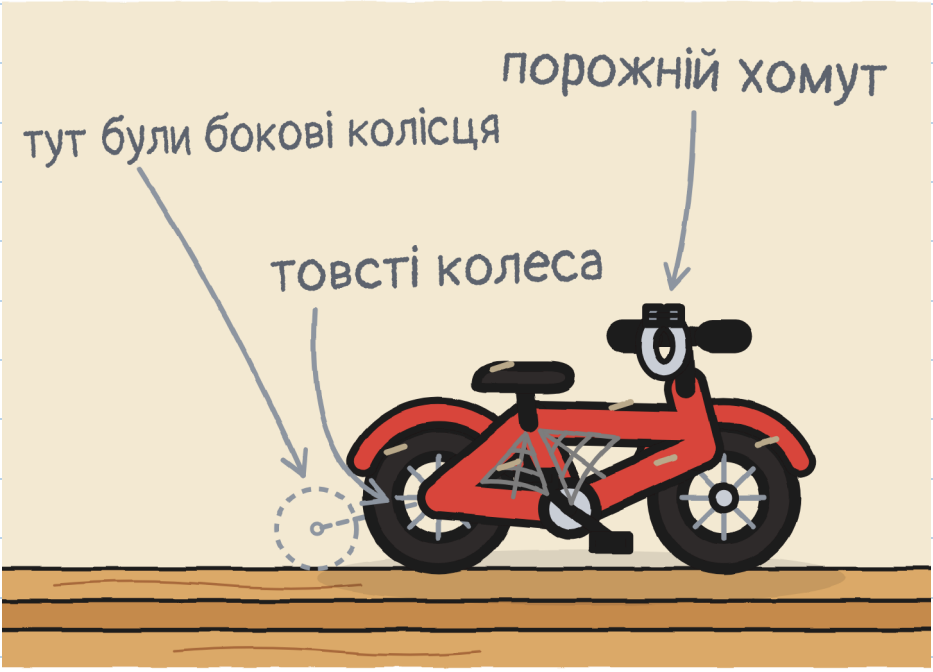

— Він був мій. На ньому був цей дзвіночок, закріплений хомутом. Одного дня дзвіночок перестав дзвеніти: клац. Хтось сказав: «Дай його сюди, Тоньчику. Я полагоджу й верну».

— Хто? — вирвалося в Юлі, і вона затулила рота.

— Обличчя не пам'ятаю. Дзвіночок пам'ятаю. І що я довго чекав.

— Удома мене й досі звуть Тоньчиком, — сказав Тоньо. — У БЛИСКАВЦІ ні. У БЛИСКАВЦІ я Тоньо: я сам так записав у картку першого дня.

— А що поганого в Тоньчику? — запитав я.

— Нічого. Доки це не каже Зоя. У БЛИСКАВЦІ прізвиська не знімають. Подивись на Бруно.

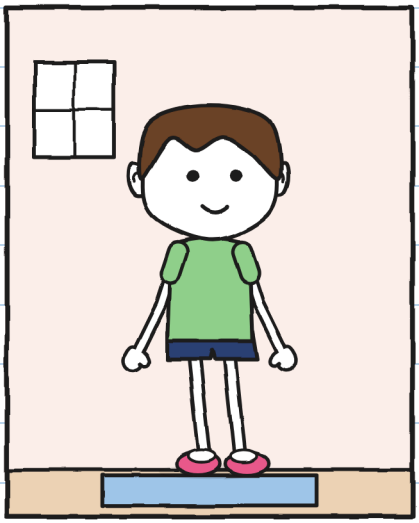

ВДОМА: Тоньчик

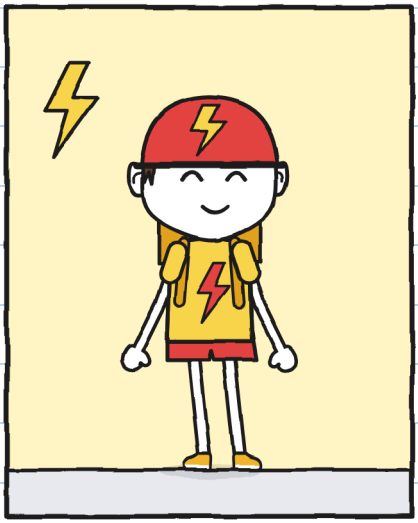

У БЛИСКАВЦІ: Тоньо

— Бруно називав мене Тоньчиком шість разів із вівторка, — додав Тоньо.

Юля зіщулилася у своєму кутку.

— Ти ще вміщаєшся? — запитала Юля. Не втрималась.

Мара опустила велосипед на підлогу. Тоньо сів.

Вміщався. Більш-менш.

Мара видала звук. Він був схожий на сміх. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

Червономір: О. Записую, бо воно теж рахується. —Ю.

— На твоєму теперішньому велосипеді вже є дзвінок, — сказав я. — Від БЛИСКАВКИ. Тобі не обов'язково ставити цей дзвіночок. Можеш зберегти його. Або дати йому повернутися.

— Я знаю, — сказав Тоньо. Але подивився на мене. Здавалося, він чує це вперше.

Юля одинадцять хвилин мовчала, слухаючи, з прибраним маркером.

11 хв

Одинадцять хвилин. У мене заснув язик. —Ю.

— Хочу випробувати його сам, — сказав Тоньо.

Вийшли Мара, Юля і я. Тоньо зачинив двері підсобки.

Юля пішла на інший бік крамниці, щоб не підслуховувати. Я, щоб не підслуховувати, малював: сидіння Тоньо вже має балдахін, дах із тканини. Чути було однаково.

Дзінь.

Це був той самий дзінь, що й у суботу. Потім ще один. А потім жодного, довго.

Коли Тоньо вийшов, у руці в нього був дзвіночок, а коробку він ніс під пахвою.

— Беру її до завтра. Непідписаною.

— Тоді на світанку вона повернеться, — сказала Мара.

— Нехай повертається. Хочу знати, як це — мати її одну ніч.

— А якщо Тоньо залишить дзвіночок поза коробкою? — запитав я.

— Я такого ніколи не пробувала, — сказала Мара. — І не збираюся пробувати о сьомій ранку.

Тоньо поклав дзвіночок і записку всередину коробки.

До завтра лишилося чотирнадцять годин. Я їх порахую. —Ю.

У п'ятницю моя вулиця знову задзвеніла: дзінь, дзінь, дзінь. Повернення No 14.

Те, що було напередодні ввечері, я не бачив. Мені розповів Тоньо:

— Цього разу No 3 не ночував на килимку. Ночував на моїй тумбочці. На світанку почав битися об скло, і я відчинив йому вікно.

Він відчинив вікно посилці. Який ввічливий. —Ю.

Я намалював обидва велосипеди Тоньо поруч. На теперішній велосипед додав дзвіночок. Виглядає дуже гарно.

Юля приклеїла папірець на намальований дзвіночок.

раніше тепер

Вона мала рацію. Мене це трохи дратує.

РОЗДІЛ 5

Наодинці

У п'ятницю надвечір No 3 був на своїй полиці, з чотирнадцятьма штампами. Тоньо, сидячи у своїй коробці, дивився на нього здалеку.

Юля вже два дні щось готувала. Я боявся нової халепи.
Це був аркуш із двома варіантами.

Тоньо прочитав аркуш. Потім подивився на Мару.

— Якщо я підпишу, хто дізнається?

— Я. І мій журнал реєстрації, той, де доставки. Він із цієї шухляди не виходить.

— А БЛИСКАВКА?

— Я не розповім БЛИСКАВЦІ. Журнал — не оголошення.

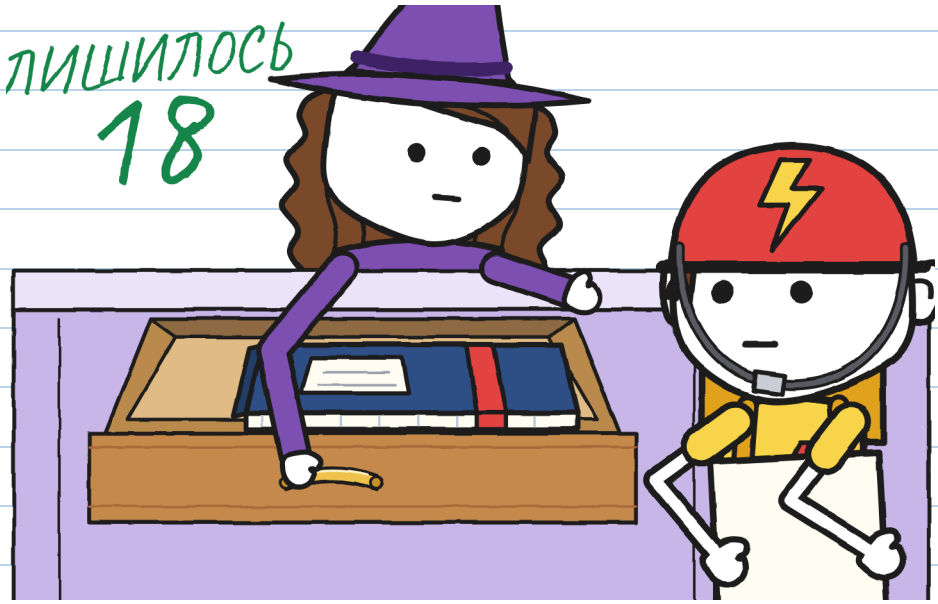

В оголошенні — цифри. Імена лишаються в шухляді. —Ю.

Тоньо підвівся зі своєї коробки.

— Б.

Юля не підстрибнула. Я бачив, як вона не підстрибнула.

— У підсобці, — продовжив Тоньо. — І хочу, щоб ви були. Ви обоє.

— І я теж? — запитала Юля.

— Ти хочеш, щоб я підписав, більше за всіх. Волію мати тебе перед очима.

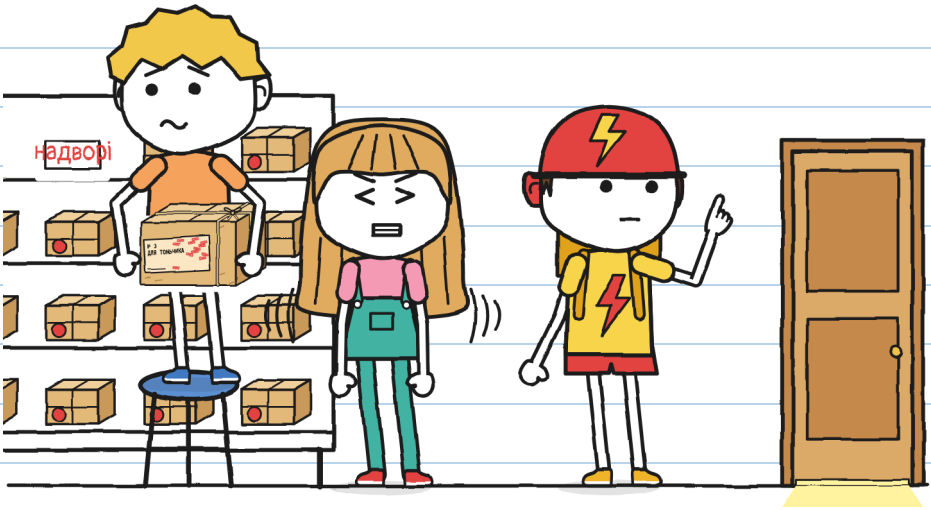

У підсобці Тоньо знову дістав дзвіночок і записку. Дивився на них повільно, дуже уважно.

— Перш ніж підписувати, дивлюся, що підписую, — сказав він, ні на кого не дивлячись.

Юля стала кольору своєї футболки.

Юля віддала Тоньо свій зелений маркер. Сіла на мішок у кутку.

— Що ти робиш? — запитав я.

— Сиджу на своїх руках. Щоб не допомагати.

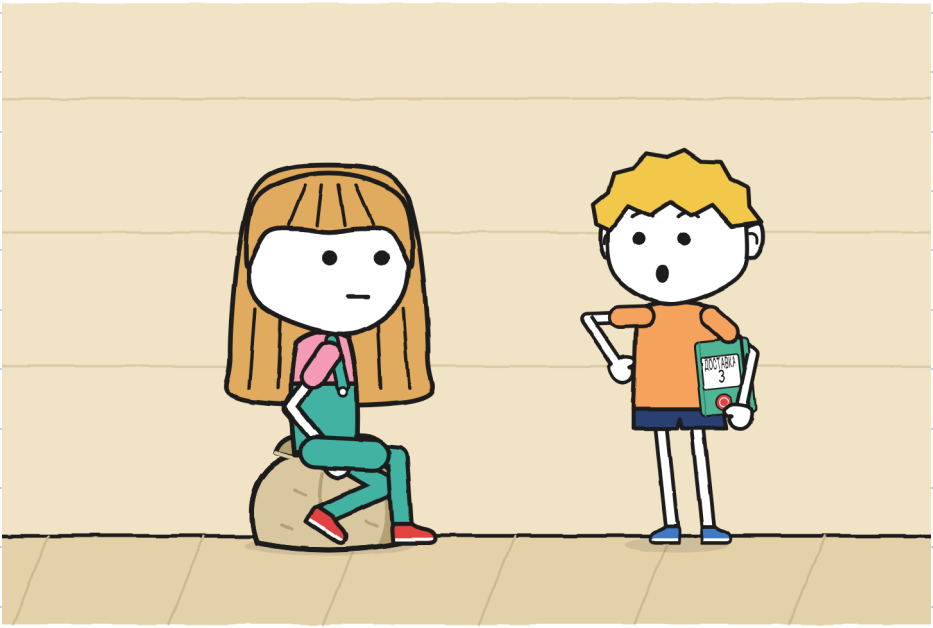

Я закрив зошит і сховав під пахву.

Потім він усе записав. —Ю.

Тоньо зняв ковпачок із маркера й розписався.

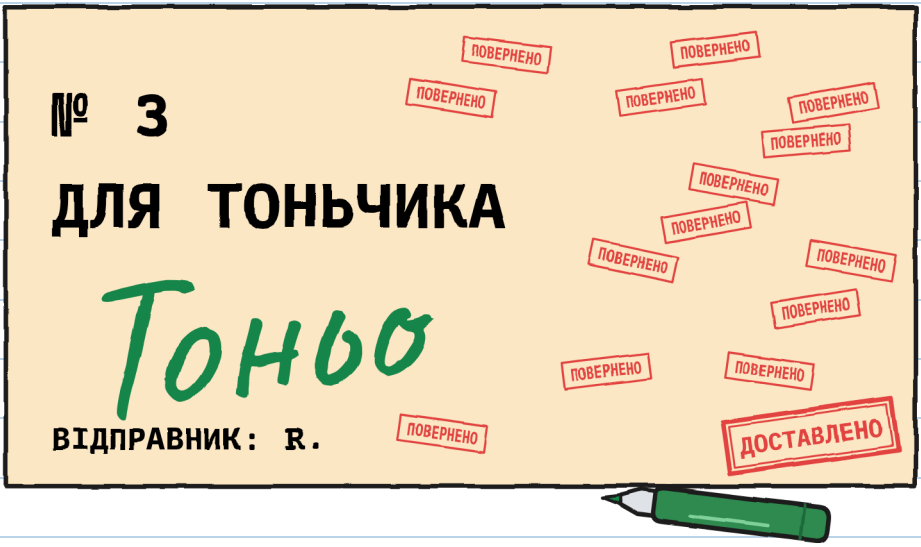

На етикетці було написано «Тоньчик». У підписі — «Тоньо».

— Так годиться? — запитав він Мару. — Це не те саме ім'я.

— Підписує той, хто отримує, — сказала Мара. — А отримали її ви.

Мара записала доставку у свій журнал. Юля вже тримала в руці синій табурет. Поставила його на підлогу.

— Можна змінити табличку? — запитала вона.

Запитала Тоньо, а не Мару.

Тоньо глянув на табличку.

— Там тільки цифра.

— Тільки.

— Добре.

Я спершу спитала. До відома. —Ю.

Тоньо вийшов на тротуар. Притулив велосипед до стіни. Дістав з рюкзака викрутку.

— Будеш ставити дзвіночок? — запитав я.

— Так.

— А дзвінок БЛИСКАВКИ?

— Цей — БЛИСКАВКИ. А цей — мій.

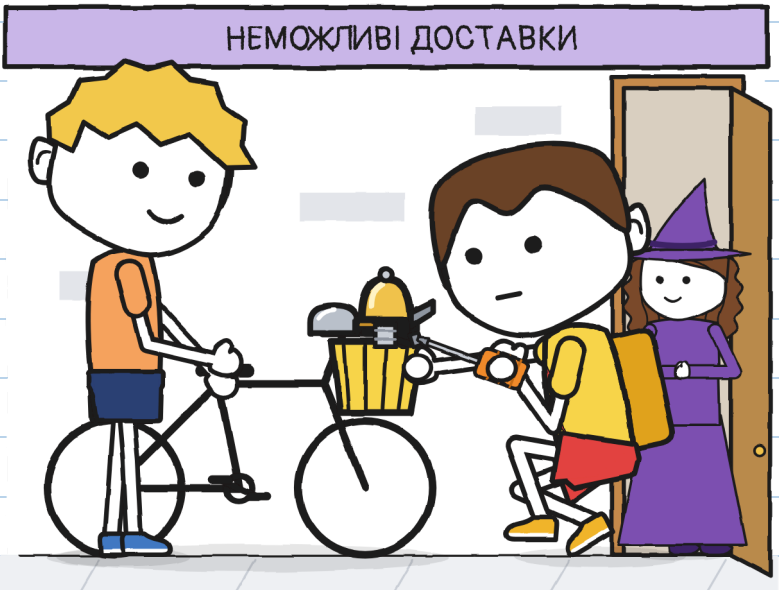

Тоньо поставив дзвіночок. Я лише тримав велосипед. І то тому, що він попросив. Тоньо торкнувся пальцем молоточка.

Дзінь.

О п'ятій десять проїхала БЛИСКАВКА.

Бруно загальмував.

— Що це дзвенить?

— Дзвіночок.

— Звідки він узявся?

— Він був мій.

— З тих часів, коли ти був Тоньчиком?

Я глянув на Тоньо. Нічого червоного. Навіть вух.

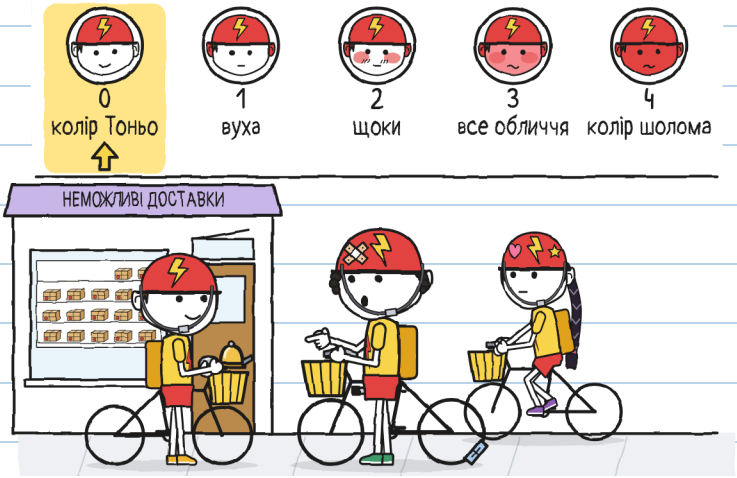

— З тих часів, коли мене так називали. Тепер я Тоньо.

А ти як звешся?

— Про... — Бруно урвав себе. — Бруно.

— Ну то й добре, Бруно.

Бруно підняв голову. У БЛИСКАВЦІ вже два роки ніхто не називав його Бруно.

Зоя відкрила рота.

Тоньо торкнувся молоточка. Один раз.

Дзінь.

Зоя закрила рота. Подумала.

— Гарно звучить, — сказала вона. — Ми спізнюємося, Тоньо.

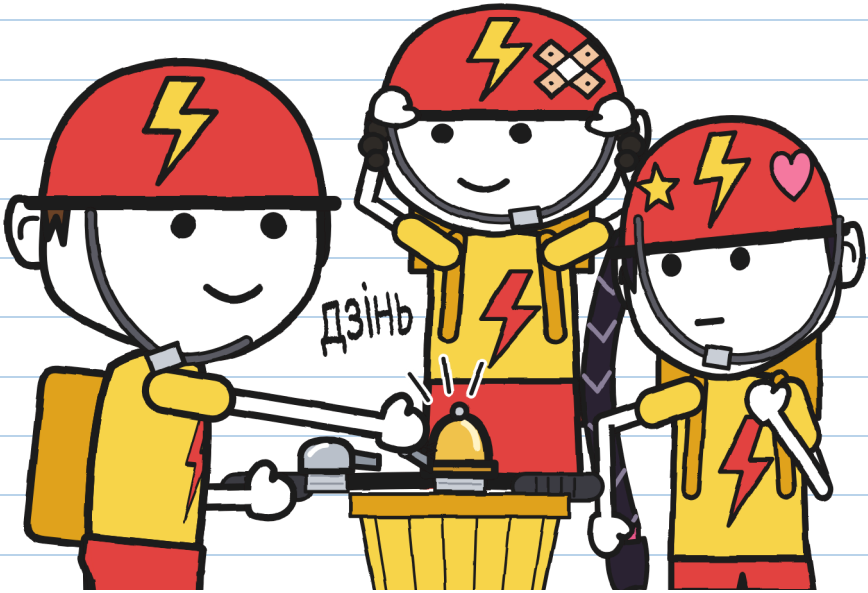

Він сказав «Тоньо». Нічого не додавши. —Ю.

Тієї ночі я знову залишив жалюзі піднятими.

— Знову стежиш? — запитала мама.

— Сьогодні стежу, щоб нічого не сталося.

— Це в мене виходить дуже добре. Спи.

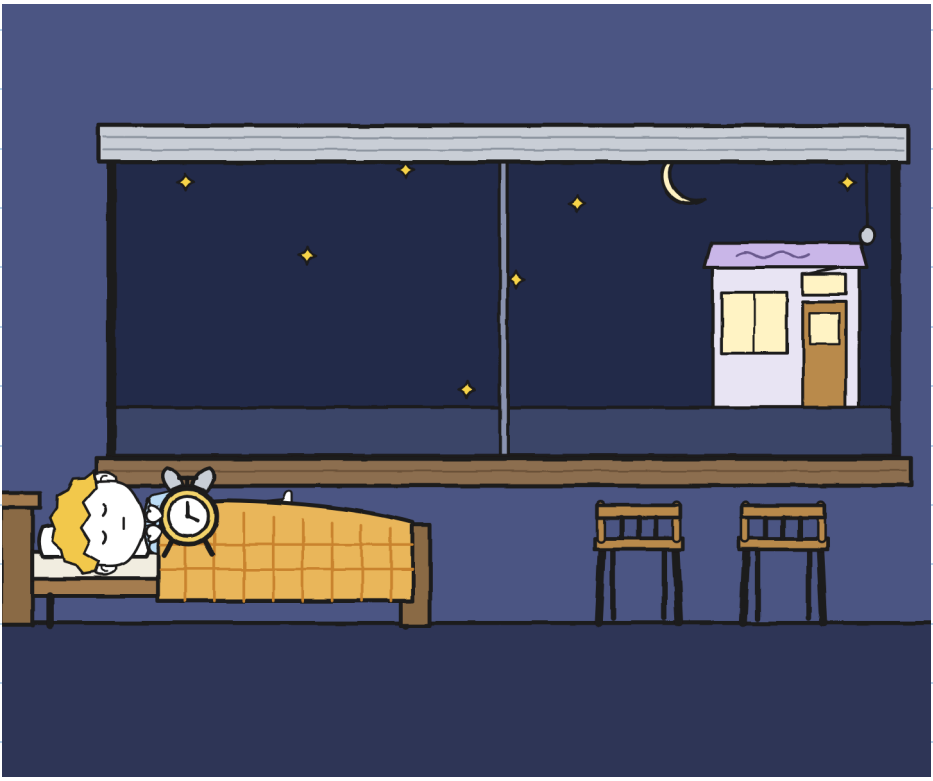

Я заснула з відкритим маркером. Подушка в мене зелена. —Ю.

Розвиднілося.

Нічого не задзвеніло.

Ні дзіню, ні вікна, ні пса з будинку No 4.

Це найгарніша тиша, яку я чув на своїй вулиці.

РОЗДІЛ 6

Поки що

У суботу о десятій я намалював полицю: сімнадцять посилок і три порожні місця.

Мара приклеїла етикетку у свій журнал, до двох інших.

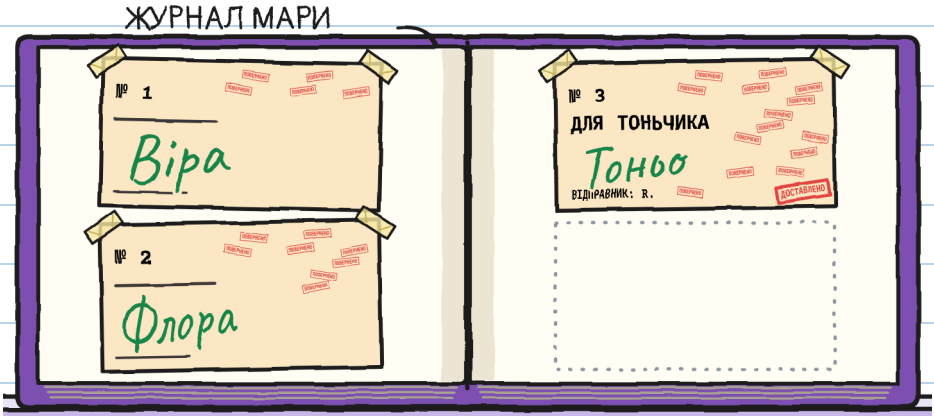

Яйце, насіння й дзвіночок. Усі три прийшли із запізненням. Усі три прийшли.

Третю підписав Тоньо. Цього разу я лише подала йому маркер. —Ю.

Тоньо сів у своїй коробці й заворушився. Цього разу не дивився на полицю.

— Сидіння й далі «поки що», — сказала Мара.

— Поки що мені підходить, — сказав Тоньо.

ЛИШИЛОСЬ 17

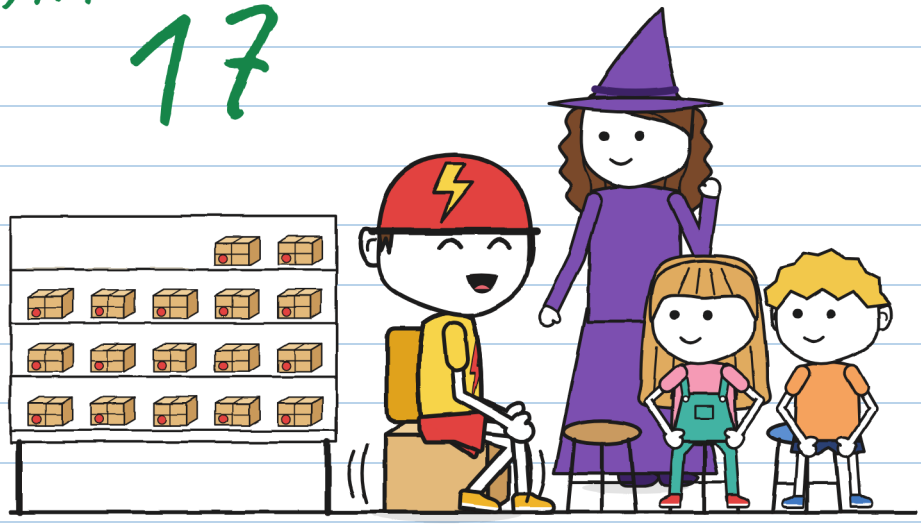

«Поки що» може тривати роки. Спитай № 3. —Ю.

Я показав Тоньо свій проєкт його сидіння. Він забрав у мене цілий тиждень.

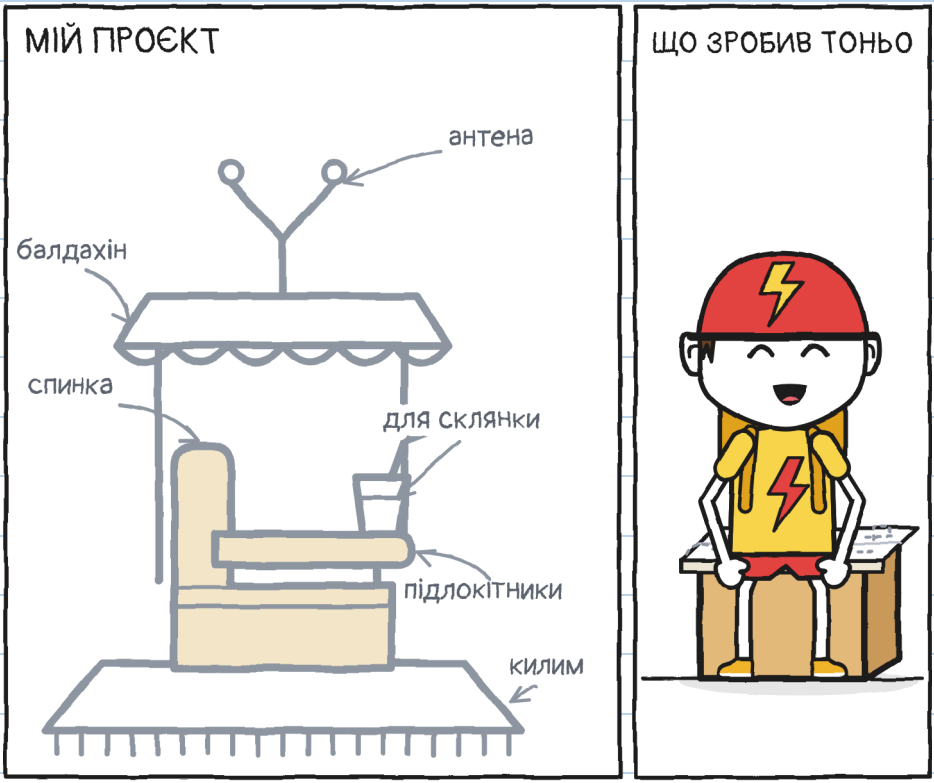

— Віддаси мені? — сказав він.

Склав малюнок учетверо. Поклав на коробку й сів.

Надворі дзвіночок був перекошений на кермі.

— Потримаю, поки ти затягуєш, — сказав я.

— Я сам.

Він зміг сам. А я дивився на той болт. Здавалося, в ньому сто витків.

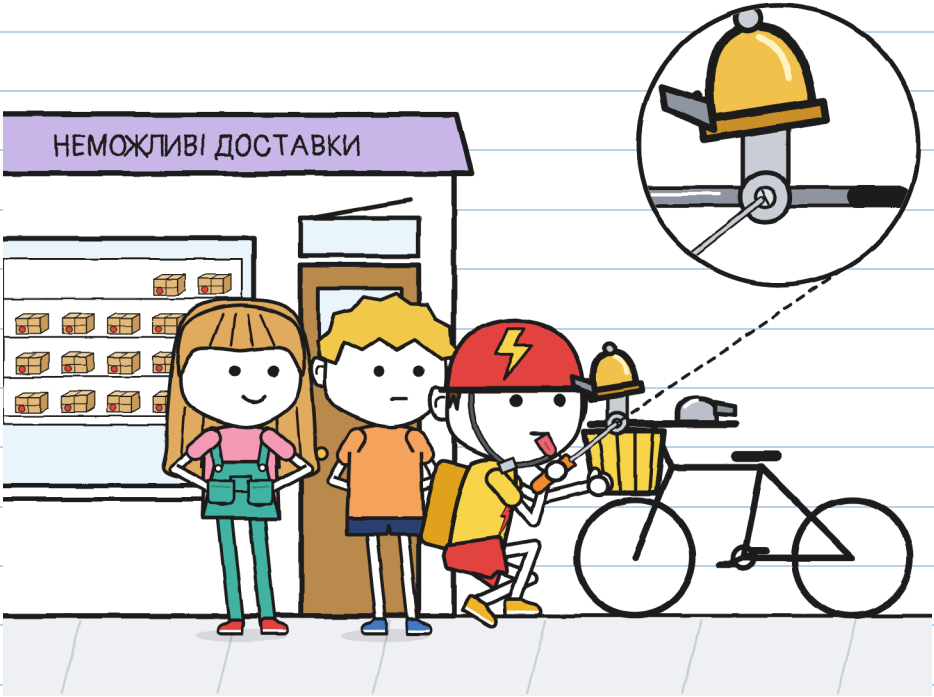

Юля дістала аркуш з автографами. Віконечко було заклеєне паперовою латкою й великою кількістю скотчу.

— Це той, з пасткою, — сказала вона Марі, не чекаючи її запитання. — Я його полагодила.

Потім поклала аркуш перед Тоньо.

— Розпишешся на моєму автографі? По-справжньому. Без нічого під низом.

Тоньо глянув під аркуш. Глянув під прилавок. Перевернув жабку.

— Добре.

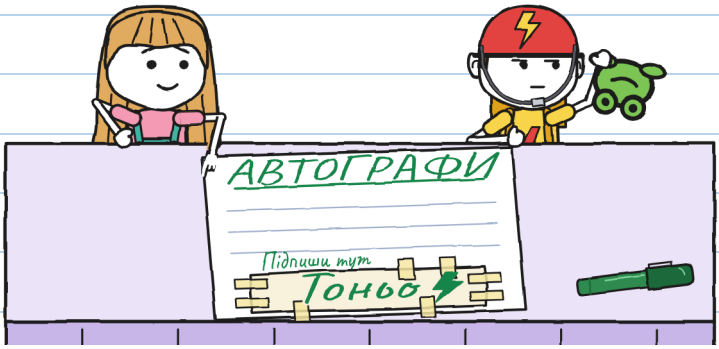

Я це заслужила. —Ю.

Опівдні Тоньо поїхав на доставку. Через дорогу повільно йшов чоловік у береті, зі своєю палицею. Тоньо загальмував. Зачекав. Подзвонив у дзвіночок один раз. Ніби кажучи: «Я тут».

Дзінь.

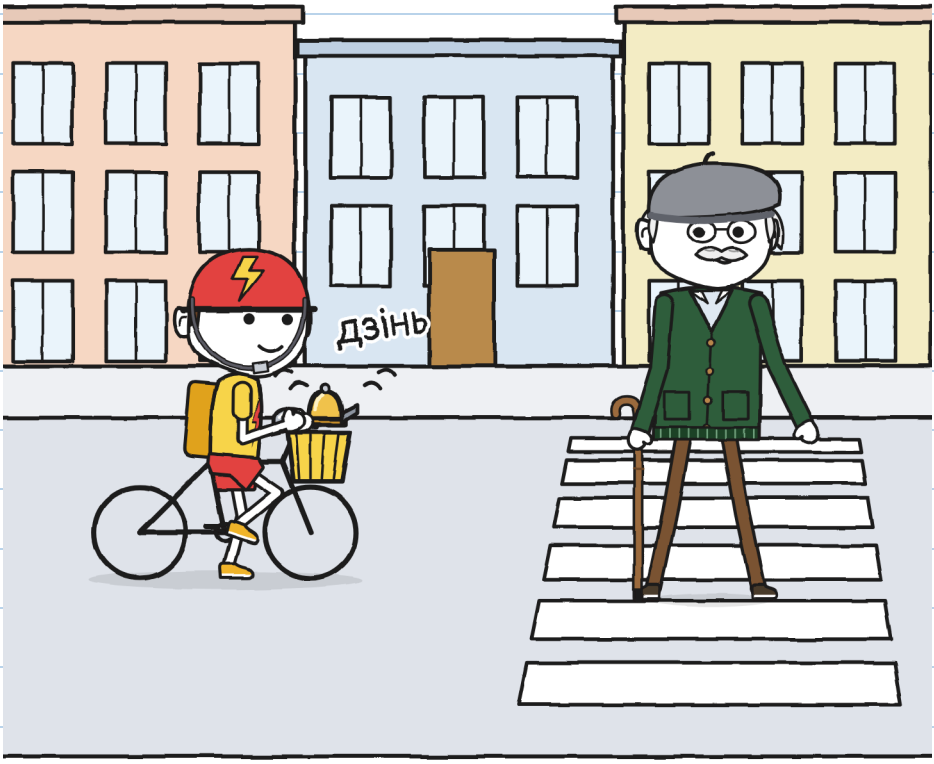

Чоловік підняв палицю, щоб привітатися, і пішов далі у своєму темпі.

— Це дон Антоніо, — сказала Мара. — Тоньчик номер два в моєму списку.

— Цей дзвіночок новий? — запитав чоловік, уже на нашому тротуарі.

— Старий, — сказав Тоньо. — Він був мій. З тих часів, коли мене називали Тоньчиком.

— Мене так не кличуть уже шістдесят років. Хочеш, обміняємося: ти — дон Антоніо, я — Тоньчик.

Тоньо подумав.

— Поки що ні.

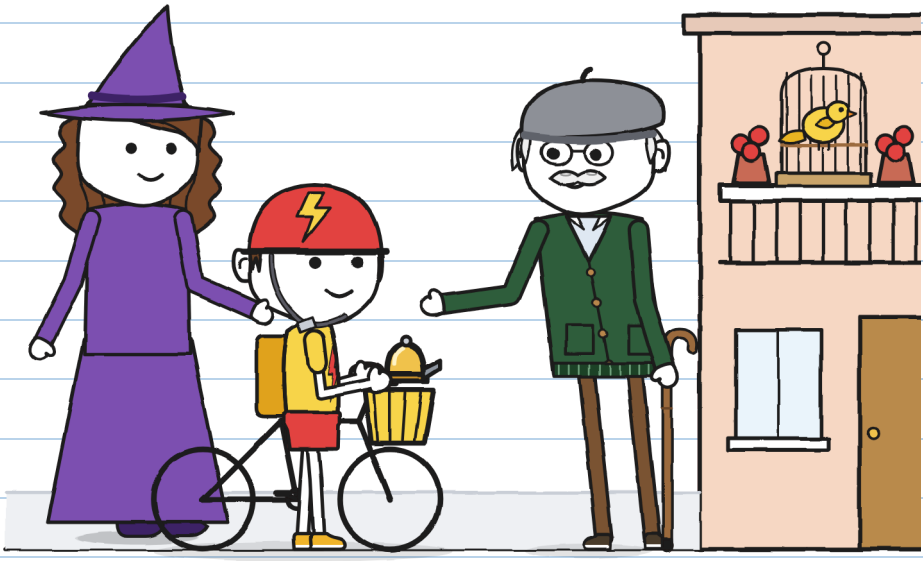

Я дістав картку R. У ній уже було шість підказок. Я додав дві. Тоньо попросив у мене ручку й дописав унизу своїм почерком.

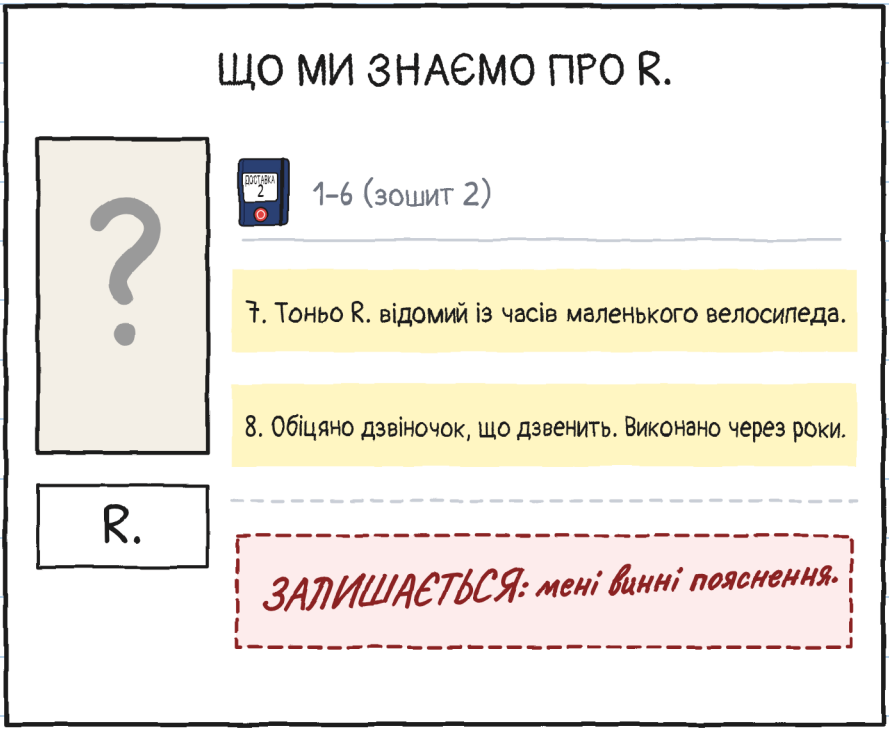

— І ти не подякуєш? — запитала Юля.

— І подяку, і скаргу. Обидві. Коли знатиму, хто такий R.

О першій зайшла Віра, з Крихтою на руках і гілочкою у волоссі.

— Прийшла просити допомоги. Крихта вже вміє злітати. Тепер їй потрібне безпечне місце для приземлення. — Вона зробила паузу. — Учора вона вибрала мій суп.

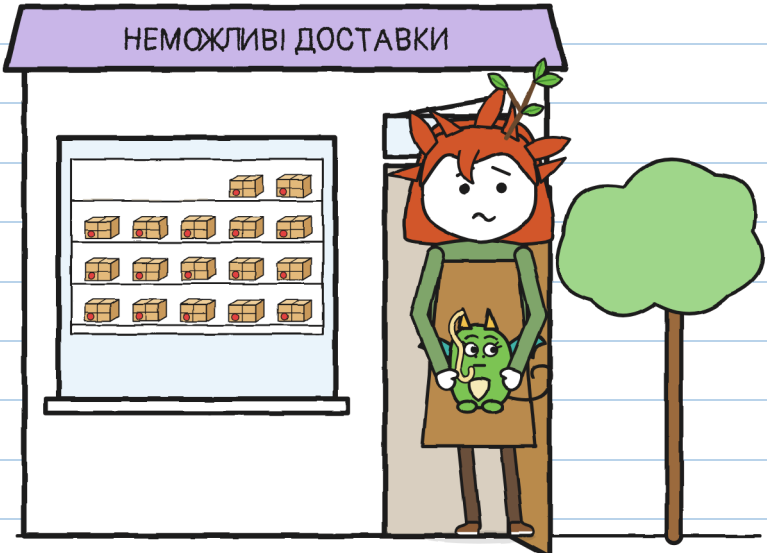

Крихта подивилася на мене й зробила моє обличчя «це не я».

Твоє, точнісінько. З локшинкою. —Ю.

— Вам потрібен хтось швидкий? — запитав Тоньо зі своєї коробки.

— Мені потрібен хтось, хто вміє чекати, — сказала Віра.

— Я теж уже вмію. Із цього тижня.

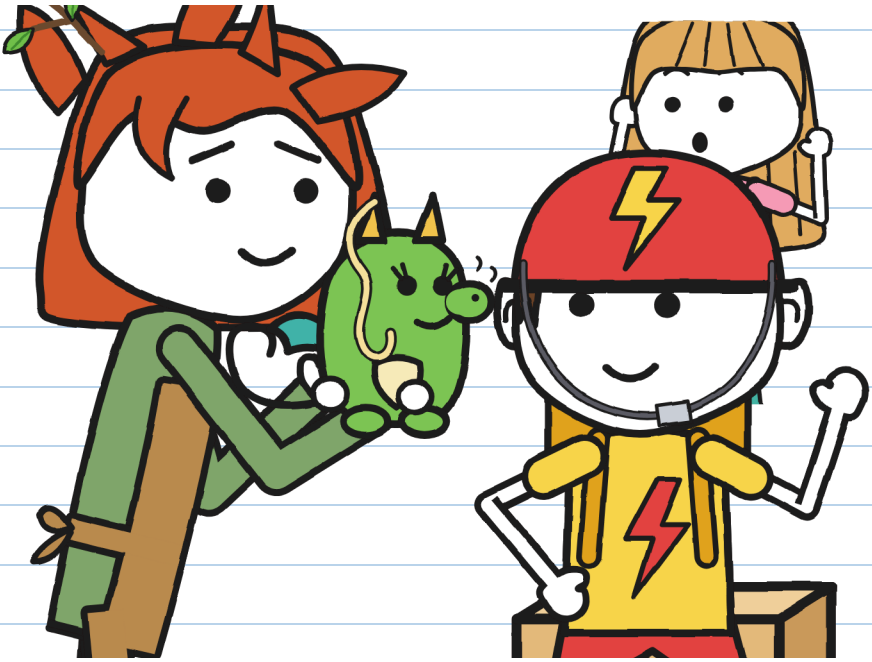

Я теж умію чекати. Вже можна? —Ю.

ДОСТАВКА No 3. Скільки кому знадобилося часу:

	БЛИСКАВКА: десять хвилин.
	R.: роки.
	Тоньо: шість днів.
	Юля, слухаючи: одинадцять хвилин (рекорд).

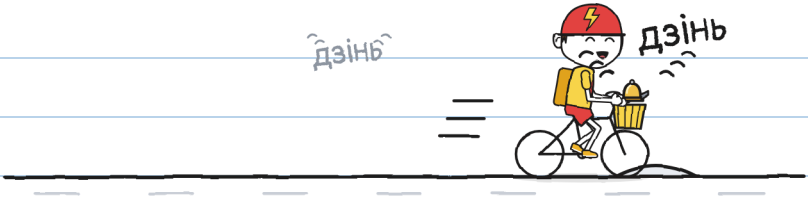

Тоньо поїхав на доставку. На вулиці пролунав дзінь. І ще один.

Цього разу в дзвіночок дзвонив він.

Я поки що дзвеню сама. Працюю над цим. —Ю.

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 4

(скоро)

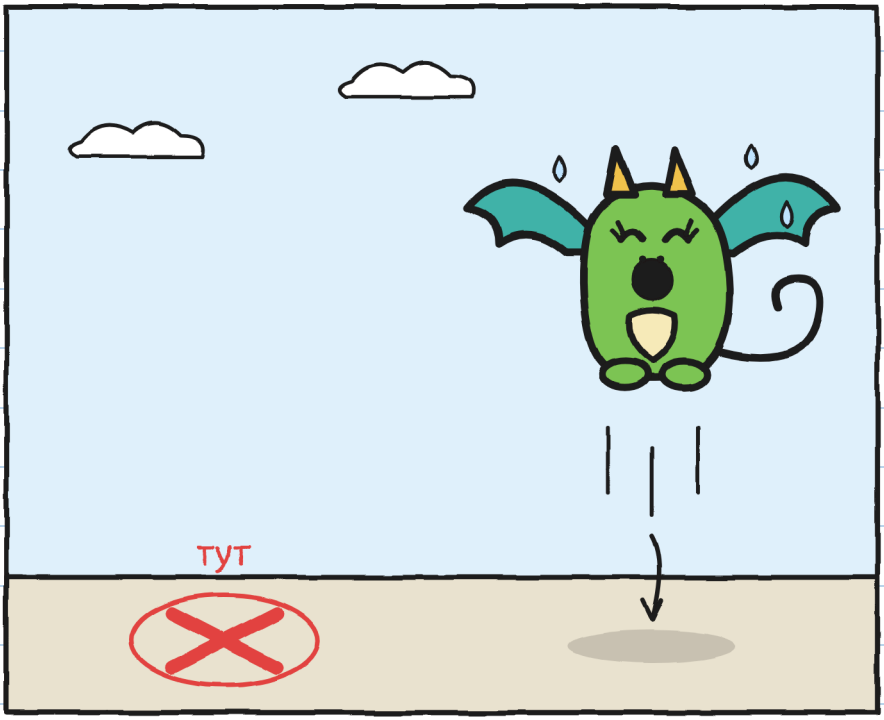

Де приземляється дитинча дракона, яке за тобою все повторює? —Ю.

РАЙОН (версія 3)

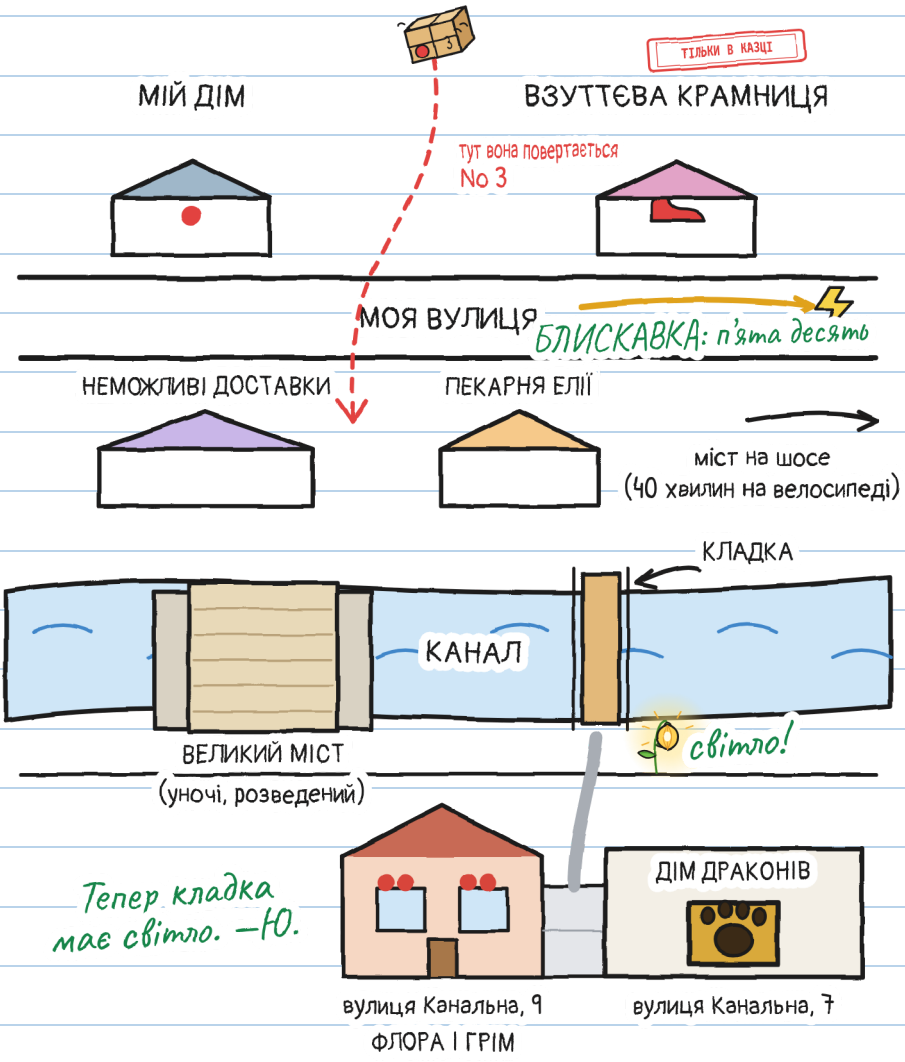

А ТИ, ЯК ТЕБЕ ЗВАТИ?

Тоньо називали Тоньчиком. Тепер він сам вирішує, як його звати. А ти?

Мені подобається, коли мене звуть...

Мене також можуть звати...

Волію, щоб мене не звали...

Я — Юля. «Ю.» — лише коли підписуюся. —Ю.

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Є шість розмірів, від 3 до 16 років, і понад 20 мов. XXS, XS, S, M і L мають однакові сторінки й однакові малюнки. XL — це роман. Змінюється лише те, як розповідається.

РОЗМІР XXS · PRE-A1
МАРА Й ТОНЬО СМІЮТЬСЯ. БАЧИШ ЧЕРВОНИЙ ВЕЛОСИПЕД?

РОЗМІР XS · A1
Мара ледь не засміялася. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

РОЗМІР S · A2
Мара видала звук, майже сміх. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

РОЗМІР M · B1
Мара видала звук. Він був схожий на сміх. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

РОЗМІР L · B2
Мара видала звук, який в іншої людини був би сміхом. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

РОЗМІР XL · B2-C1
Ілюстрований роман · 13+

Рівні за ЗЄР орієнтовні.

Кожному — свій розмір. Той самий дзінь. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

СПРАВЖНІЙ ВЕЛОСИПЕД: ЩО РОБИТИ

1. Шолом — завжди, і добре застебнутий. Навіть якщо їдеш «тільки поряд».
2. Щоб тебе бачили й чули: ліхтарі, світлий одяг і дзвінок. Дзвінок попереджає; не командує.
3. Обидві руки на кермі. Якщо щось відволікає, зупинись у безпечному місці.
4. Тротуар належить тим, хто йде пішки: там — велосипед у руці. Перш ніж перетинати дорогу, зупинись і подивись.

Печатка ТІЛЬКИ В КАЗЦІ позначає те, що буває в казці, а на вулиці — ні.

ПЕРЕД ВИЇЗДОМ ПЕРЕВІР СВІЙ ВЕЛОСИПЕД

